

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATOR GENERALNY

Do druku nr 2363

Warszawa, dnia 04.05. 2026 r.

1001-1.0280.402.2025

dot. SPS-III.020.393.7.2025

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU

L. dz. SPS-III.020.393.22.2025

Data wpływu 13.05.26v

RPW/15750/2026-1P

EZO RP KB

(GMS-28)

Data rejestracji: 2026-05-05

Data wpływu: 2026-05-05

Pan

Dariusz Salomończyk

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

W odpowiedzi na pismo z dnia 12 grudnia 2025 r., dotyczące poselskiego projektu ustawy o kryptoaktywach (druk 2363), przekazanego Prokuratorowi Generalnemu do wyrażenia opinii w trybie art. 3 § 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390 ze zm.), uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie wskazać należy, iż przedłożony projekt, jak każda z inicjatyw zmierzających do uregulowania rynku kryptoaktywów oraz zapewnienia stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1114 z dnia 31 maja 2023 r. w sprawie rynków kryptoaktywów oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 1095/2010 oraz dyrektyw 2013/36/UE i (UE) 2019/1937 (Dz. Urz. UE L 150 z 09.06.2023, str. 40, z późn. zm.), stanowi bodziec do działań legislacyjnych umożliwiających możliwie szybkie przyjęcie właściwych regulacji prawnych w tym obszarze.

Oceniając projekt pod kątem wyzwań, jakie kryptoaktywa generują w sferze prawokarnej, podkreślić należy, iż nie realizuje on w całości potrzeb zmian, jakie należy wprowadzić w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. z 2025 r. poz. 383 z późn. zm.) oraz w ustawie z dnia 7 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2026 r. poz. 490 z późn. zm.). W tym kontekście na aprobatę zasługuje zawarta w projekcie zmiana art. 236b k.p.k., która jednak nie jest wystarczająca do

stworzenia kompletnych rozwiązań systemowych, dających podstawę do zwiększenia skuteczności ścigania sprawców czynów na szkodę pokrzywdzonych na rynku kryptoaktywów.

Odnosząc się do przewidzianych w rozdziale 8 projektu przepisów karnych podnieść należy, iż projektowana regulacja art. 118 ust. 1 wykazuje istotne mankamenty techniki prawodawczej. Niezależnie bowiem od blankietowego odesłania do regulacji unijnej, zestaw znamion tego przepisu odsyła do wyjątku mówiącego o niestosowaniu określonych przepisów. Wysoki poziom złożoności projektowanej konstrukcji może rodzić istotne trudności w jej prawidłowym odczytaniu i stosowaniu.

Ponadto uzasadnienie projektu w zakresie dotyczącym art. 118 wymaga korekty w zakresie, w jakim wskazuje, że „[O]rganem ścigania właściwym miejscowo do wszczęcia i prowadzenia postępowania karnego w zakresie tych przestępstw jest organ, którego siedziba znajduje się w miejscu ich popełnienia, tj. w miejscu, w którym (z którego) sprawca proponował nabycie kryptoaktywów (zgodnie z art. 6 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny)”, albowiem Kodeks karny określa miejsce popełnienia przestępstwa, a nie właściwość miejscową organów ścigania, której tym samym nie określa również art. 118.

Projektowany art. 120 nasuwa wątpliwości, co do poprawności legislacyjnej przyjętego sposobu sformułowania przesłanek odpowiedzialności karnej przewidzianej w ust. 1 i 2. Uwagę zwraca odmienny sposób określenia kryterium „istotności” nieprawdziwych lub pominiętych informacji. W ust. 1 projektodawca posługuje się zwrotem „w istotny sposób wpływające na treść informacji zawartych w dokumencie informacyjnym”, natomiast w ust. 2 przyjęto kryterium „w istotny sposób wpływające na wycenę kryptoaktywów”. Takie zróżnicowanie budzi wątpliwości interpretacyjne, ponieważ wprowadza dwa różne punkty odniesienia dla oceny tej samej, co do istoty, kategorii zachowań sprawczych. W ust. 1 ciężar oceny „istotności” odnosi się do treści dokumentu informacyjnego jako nośnika informacji, podczas gdy w ust. 2 odniesiony zostaje bezpośrednio do skutku ekonomicznego w postaci wyceny kryptoaktywów. W konsekwencji powstaje wątpliwość, czy projektodawca świadomie różnicuje zakres ochrony prawnej - odpowiednio: rzetelność informacji ujawnianych w dokumencie oraz integralność procesu wyceny rynkowej - czy też mamy do czynienia z niezamierzonym

brakiem spójności redakcyjnej. Należy przy tym zauważyć, że brak jednolitego kryterium „istotności” może prowadzić do rozbieżności interpretacyjnych w praktyce stosowania prawa, w szczególności w zakresie ustalania, czy dane zachowanie należy oceniać wyłącznie przez pryzmat wpływu na treść informacji, czy również przez pryzmat jego potencjalnego oddziaływania na rynek i poziom cen kryptoaktywów. Nadto w świetle ust. 2 poza zakresem penalizacji pozostały zachowania polegające na podaniu nieprawdziwych danych i zatajeniu prawdziwych danych w zmienionym dokumencie informacyjnym, innych niż „w istotny sposób wpływających na wycenę kryptoaktywów”. Wątpliwości tych nie wyjaśnia także uzasadnienie projektu, w którym wskazano jedynie, że obydwa przypadki penalizują dezinformację w odniesieniu do treści dokumentu będącego podstawą oferty publicznej lub dopuszczenia do obrotu na rynku regulowanym papierów wartościowych czy to oferty kryptoaktywa lub jego dopuszczenia do obrotu na platformie obrotu prowadzonej przez dostawcę usług w zakresie kryptoaktywów.

W art. 122 ust. 1 projektu znamiona dotyczące ujawnienia lub wykorzystania informacji stanowiących tajemnicę zawodową należałoby uzupełnić o stwierdzenie, iż zakresem penalizacji objęte jest zachowanie „wbrew przepisom ustawy” – w aktualnym bowiem brzmieniu literalnie znamiona tego przepisu byłyby spełnione również wówczas, gdy ujawnienie tajemnicy nastąpiłoby np. prokuratorowi zgodnie z regulacją przewidzianą w art. 20 projektu.

Wątpliwości budzi także kompletność normy art. 126 ust. 1. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że posłużono się w nim pojęciem „kontroli” bez jego bliższego doprecyzowania (niezależnie od treści art. 58 ust. 1 projektu). Przepis nie wskazuje ani rodzaju kontroli, ani podmiotu uprawnionego do jej przeprowadzenia, ani podstawy prawnej jej wykonywania. W konsekwencji powstaje wątpliwość, czy penalizacji podlega utrudnianie każdej formy czynności kontrolnych, czy wyłącznie kontroli prowadzonych przez określone organy w ramach ściśle określonych procedur.

Taka konstrukcja może być oceniana jako problematyczna z punktu widzenia zasady określoności przepisów prawa karnego (*nullum crimen sine lege certa*). Adresat normy powinien być w sposób dostatecznie precyzyjny ustalić, jakie zachowanie jest zabronione i w jakich okolicznościach. Użycie ogólnego

i niedookreślonego pojęcia „kontroli” może prowadzić do nadmiernej uznaniowości w jego interpretacji, a tym samym do ryzyka rozszerzającej wykładni na niekorzyść sprawcy. Dla porównania w art. 20 b ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz.U. z 2025 r. poz. 640) ustawodawca precyzuje powyższe poprzez odniesienie do przepisów regulujących tryb przeprowadzenia kontroli, tj. „Kto utrudnia lub udaremnia przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 3d ust. 2, art. 18zc ust. 1 oraz art. 18zq ust. 1”.

Końcowo zauważyć należy, iż rozważenia również wymagałoby wprowadzenie do projektu ustawy przepisów, dotyczących blokowania rachunków kryptoaktywów przez prokuratora, na kształt tych obowiązujących w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe - Dz.U. z 2024 r., poz. 1646, ze zm. Nie każdy bowiem stan faktyczny w tym zakresie umożliwi prokuratorowi zablokowanie przedmiotowego rachunku w oparciu o stosowne przepisy ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zaś analizowany projekt przewiduje jedynie w tej mierze blokadę administracyjną dokonywaną przez Przewodniczącą Komisji Nadzoru Finansowego, bez udziału prokuratora (art. 63 i nast.).

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego
Dariusz Horneluk
Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego